

BALASSA BÁLINT

Idegen hazában, tengeren túl
Él a költő árván, számüzötten
És dalát a kalmárnép nem érti,
Honfibúját könnyező szemében.

Ámde: ő a bűt hiven táplálja,
S a hálás bú őt tartja ismét fel,
Mert ha kebeléből kiszakadna,
A költőt is síri éj fogná el.

Így él ő sokáig, mint a pusztán
Elkiáltott fájdalom nyögése,
Mely lassanként semmiségbe folyt szét,
Nem lelvén szűt, amelyben felélne.

Sír borúl az énekek fiára,
Idegen föld nyomasztó bilincse,
Hej, de ezt is győztesen lerázza
A költőnek szent hazaszerelme.

És porából napraforgó hajt ki,
Mely szünetlen arccal néz keletnek,
Mintha mondaná, hogy ott a szent föld,
Melyhez áldás s vágyai sietnek.

És szivéből lesz dalos madárka,
Mely hazáját látogatni eljár,
Ott elzengi bánatát, keservét
S szent sejtelmét, mit minden szív táplál.

És lelkéből barna felhő válik,
Mely dörögve száll meg bérceinken,
Szent harag, mely álmainkból felráz,
S melyre a bitorló bűn megretten.